

הַלְבוֹת שְׂאֵר אַבוֹת הַטְּמְאוֹת פֶּרֶק ב

א. בַּהֶמָּה אוֹ חֵיה טְמֵאָה שֶׁנִּשְׁחָטָה אֵינָה מְטֵמְאָה מִשּׁוּם נִבְלָה כָּל זֶמֶן שֶׁהִיא מְפֹרֶפֶסֶת עַד שְׁתַּמּוֹת, אוֹ עַד שֶׁיִּתִּיזוּ אֶת רֹאשָׁהּ; וְהָרִי הִיא כְּאֹכְלִין טְמֵאִין.

ב. נִחְרָה, וְהָרִי הִיא מְפֹרֶפֶסֶת אֵין בָּהּ אֶפְלוֹ טְמֵאָת אֹכְלִין, כָּל זֶמֶן שֶׁהִיא מְפֹרֶפֶסֶת. וְאֶבֶר הַפּוֹרֵשׁ מִן הַמְּפֹרֶפֶסֶת אֲסוּר לִבְנֵי נוֹחַ, כַּפּוֹרֵשׁ מִן הַחִי; וּבִשְׂרָה הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנָּה, כַּפּוֹרֵשׁ מִן הַחִי.

ג. וְכֵן טְהוֹרָה שֶׁנִּפְסְלָה בִּשְׁחִיטָתָהּ, וְעַדִּין הִיא מְפֹרֶפֶסֶת. שְׁחַט בָּהּ אֶחָד, אוֹ רֹב אֶחָד אֵין בָּהּ טְמֵאָה כָּלֵל, עַד שְׁתַּמּוֹת.

ד. חֶלֶק הַבְּהֵמָה לְשָׁנִים, אוֹ שֶׁנִּטְלָה יָרֵךְ וְחִלְלָהּ שְׁלָה הָרִי זֶה נִבְלָה, וּמִטְמְאָה בַּמֶּגֶעַ וּבַמִּשָּׁא: אֵף עַל פִּי שְׁעָדִין הִיא בַּחַיִּים.

ה. וְכֵן אִם קָרְעָה מִגִּבָּהּ, אוֹ שֶׁנִּשְׁבְּרָה מִפְּרֻקָּת וְרֹב בָּשָׂר עָמָה הָרִי זֶה כְּנִבְלָה לְכָל דָּבָר.

ו. בַּהֶמָּה שֶׁמֵּת עֲבָרָה בְּתוֹךְ מַעִיָּה, וְהוֹשִׁיט הָרוּעָה אֶת יָדוֹ וְנִגַּע בּוֹ בֵּין בְּבַהֶמָה טְמֵאָה, בֵּין בְּבַהֶמָה טְהוֹרָה הָרִי זֶה הַנוֹגֵעַ טְהוֹר: עַד שֶׁיֵּצֵא הַנֶּפֶל לְאוֹר הָעוֹלָם.

ז. בָּשָׂר הַפּוֹרֵשׁ מִן הַבְּהֵמָה וְחֵיה כְּשֶׁהֵן חַיִּין, בֵּין טְמֵאִין בֵּין טְהוֹרִין הָרִי הוּא טְהוֹר, וְאֵינוֹ מְטֵמָא כְּנִבְלָה. אֲבָל אֶבֶר מִן הַחִי הַפּוֹרֵשׁ מֵהֶן, מְטֵמָא כְּנִבְלָה: אֶחָד אֶבֶר מִן הַחִי הַפּוֹרֵשׁ מִן הַבְּהֵמָה עֲצָמָה, אוֹ אֶבֶר הַפּוֹרֵשׁ מִן הַשְּׁלִיל שֶׁבִּבְטָנָהּ. וְהָאֲבָרִים, אֵין לָהֶן שְׁעוֹר; אֶפְלוֹ הִיא כְּשֶׁעוֹרָה אוֹ פָּחוֹת, מְטֵמָא: וְהוּא שִׁיחִיָּה הָאֶבֶר כְּבָרִיתוֹ בָּשָׂר וְגִידִים וְעֲצָמוֹת, וִיהִיָּה עָלָיו בָּשָׂר כְּדִי לַעֲלוֹת אֲרוּכָה; הִיא הַבָּשָׂר פָּחוֹת מִלַּהֲעֲלוֹת אֲרוּכָה בַּחִי, אוֹ שֶׁחֲסַר עֲצָמוֹ הָרִי זֶה טְהוֹר. הַכְּלִיָּה וְהַלְשׁוֹן וְהַשֶּׁפֶה, וְכִיּוֹצֵא בָּהֶן אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן אֲבָרִים, וְאֵין עוֹשִׂין חֲלִיפִין הוֹאִיל וְאֵין בָּהֶן עֲצָם, הָרִי הֵן כְּבָשָׂר.

ח. הַבָּשָׂר אוֹ הָאֶבֶר הַמְּדַלְדֵּלִין בְּבַהֶמָה אוֹ חֵיה, שֶׁאֵינָן יְכוּלִין לַחֲזוֹר וּלְהַדְבִּק בְּשְׂאֵר הַגּוֹף אֵינָן מְטֵמְאִין כְּנִבְלָה, כָּל זֶמֶן שֶׁהַבְּהֵמָה בַּחַיִּים; וְהָרִי הֵן כְּשֶׂאֵר אֹכְלִין אִם הִכְשָׁרוּ, מְקַבְּלִין טְמֵאָה בְּמִקּוֹמָן. נִשְׁחָטָה הַבְּהֵמָה הִכְשָׁרוּ בִּשְׁחִיטָהּ, וְאֵינָן מְטֵמְאִין כְּנִבְלָה: שֶׁאֵין הַשְּׁחִיטָה עוֹשֶׂה אוֹתָן כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁוּ מַחַיִּים.

ט. אֲבָל אִם מֵתָה הַבְּהֵמָה הַבָּשָׂר שֶׁהִיא מְדַלְדֵּל בָּהּ, צָרִיךְ הִכְשָׁר; וְהָאֶבֶר, מְטֵמָא מִשּׁוּם אֶבֶר מִן הַחִי, וְאֵינוֹ צָרִיךְ הִכְשָׁר, וְאֵינוֹ מְטֵמָא מִשּׁוּם אֶבֶר מִן הַנִּבְלָה.

י. וְמָה בֵּין אֶבֶר מִן הַחִי לְאֶבֶר מִן הַנִּבְלָה: שֶׁהַבָּשָׂר הַפּוֹרֵשׁ מֵאֶבֶר מִן הַחִי, טְהוֹר; וְהַבָּשָׂר הַפּוֹרֵשׁ מִן הַנִּבְלָה, מְטֵמָא בְּכַזִּית בַּמֶּגֶעַ וּבַמִּשָּׁא. וְזֶה וְזֶה, אֵין לוֹ שְׁעוֹר.

יא. טְרֵפָה שֶׁנִּשְׁחָטָה שְׁחִיטָה כְּשֶׂרָה אֵף עַל פִּי שֶׁהִיא אֲסוּרָה בְּאֹכִילָהּ, הָרִי הִיא טְהוֹרָה; וְכֵן הַשּׁוֹחֵט אֶת הַבְּהֵמָה, וּמִצָּא בָּהּ עֶבֶר מֵת שְׁחִיטָת אָמוֹ מְטַהֲרָתוֹ מִיָּדֵי נִבְלָה. מִצָּא בָּהּ בֶּן שְׁמוֹנָה חֵי וְנִטְרָף אֵף עַל פִּי שֶׁנִּשְׁחָט אַחֵר שֶׁנִּטְרָף, אֵין שְׁחִיטָתוֹ מְטַהֲרָתוֹ מִיָּדֵי נִבְלָה: לְפִי שֶׁאֵין לְמִינוֹ שְׁחִיטָה.

יב. לְפִיכָךְ וְלֵד בַּהֶמָּה שְׁלֵא שָׁהָ שְׁבַעַה יָמִים גְּמוּרִין אִם שְׁחָטוּ בְּתוֹךְ שְׁבַעַה אֵין שְׁחִיטָתוֹ מְטַהֲרָתוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּנֶפֶל.

יג. השוחט את הבהמה, ומצא בה בן תשעה חי קדם שיהלך על הקרקע אף על פי שאינו צריך שחיטה כמו שבארנו, שהרי שחיטת אמו מטהרתו אם נטמאת אמו, לא נטמא הוא; ואם נתנבלה אמו, הרי הוא טהור: שאין החי מטמא לא טמאת אכלין ולא טמאת נבלות, ואף על פי שהוא כאבר מאבריה. ואם מת קדם שיפריס על גבי קרקע הרי הוא טהור, ששחיטת אמו מטהרתו.

יד. טרפה שנשחטה אף על פי שהיא טהורה, מן התורה אם נגע בה הקדש, נטמא מדברי סופרים; וזו מעלה יתרה שעשו בקדש.

טו. בהמה המקשה לילד, והוציא העבר את ידו, וחתכה, ואחר כך שחט את אמו האבר שנחתך נבלה, ושאר בשר העבר טהור; שחט את אמו, ואחר כך חתכה האבר כטרפה שנשחטה, ושאר בשר העבר מגע טרפה שחוטה, שהוא מטמא את הקדש, אבל לא את התרומה.

טז. הוציא העבר את ידו בין שחיטת סימן לשחיטת סימן, וחתכו מצטרף שחיטת סימן לסימן לטהר האבר מידי נבלה.

יז. שחיטת הנכרי נבלה, ומטמא במשא: ואפלו ישראל עומד על גביו, ושחט בספין יפה שחיטה פראוי. אחד הנכרי, ואחד הכותי או גר תושב שחיטתן נבלה. וקרוב בעיני, שאף זה מדברי סופרים שהרי טמאת עבודה זרה וטמאת תקרבת עבודה זרה מדבריהם, כמו שיתבאר; ובגלל עבודה זרה נתרחקו הגויים, ונאסרה שחיטתן. ואם תאמר והרי היא אסורה באכילה, דין תורה לא כל האסור באכילה מטמא, שהרי הטרפה אסורה וטהורה. ואי אפשר לחיב כרת על טמאה זו על ביאת מקדש ואכילת קדשו, אלא בראיה ברורה.

יח. קלית הנבלה הנוגע בה או נושאה, טהור: שכל דבר מן הנבלה שאינו מטמא במגע, אינו מטמא במשא. נקבה כל שהוא הנוגע בה או נושאה, טמא. במה דברים אמורים, בשהיה המוח שבה מתקשקש, שהרי אינו מעלה ארוכה; אבל אם היה עומד במקומו אם יש בו כדי להעלות ארוכה לעצם מבחוץ, הרי זו מטמאה במגע ובמשא ככל האברים. וכבר פרשנו שהקלית, היא העצם הסתום משני צדדיו.

יט. קלית שחשב עליה לנקבה, ועדין לא נקבה הרי הנוגע בה, ספק טמא: שהרי יש בדבר ספק אם מחסר נקיבה כמחסר מעשה, או אינו כמחסר מעשה.